

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Et Besøg

Citation: Fibiger, Mathilde: "'Et Besøg'", i Fibiger, Mathilde: "*Et Besøg*", 1851, s. 44.  
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger02val-shoot-idm139950813866912/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: "Et Besøg"

alene". Kvinden kommer aldrig saa vidt som den aarsgamle Lille — hun lærer aldrig at gaae alene.

Jeg vil ikke tale om at hun i aandelig Henseende tilsyneladende driver med Strømmen. Jeg er, Gud ske Lov! ingen Menneskefjender; jeg bedømmer Folks Characterer efter deres ydre Liv og Maade at være paa, men jeg veed tillige at dette sjældent er en sand Aabenbarelse af det indre, men langt oftere en Måske derover. Derfor er det overhovedet vanskeligt at dømme om hvorledes det indre er; men jeg haaber at det indeholder skjulte Skatte, og jeg troer, at mange Mennesker, hvis man fik Udgang til deres Allerhelligste, vilde vise sig at være langt selvstændigere end man havde ventet at finde dem. Hvor kan man andet end keltage at denne Afvikelse mellem det, der synes at være, og det der er, finder Sted, især da det gjør det saa vanskeligt at lære hinanden at kende, at Livet kommer til at ligne en Legen Skjal eller Blindebuk; men det er en Ulykke, hvori atter den forsvuldede Kvindelighed har Skyld — den er jo Lærklædet, som bindes for Dinene. Selv hindrer den os i at lære sig at kende.

Jeg vil altsaa ikke tale om at „gaae alene“ i den alvorligste Betydning, thi her kan Enhver kun svare for sig selv, da vi ikke kende de Andre. Alt hvad man kan sige er at Skinnets er imod — tilsyneladende driver Kvinden med Strømmen. Men paa Gaden — der gaaer hun ikke alene, idetmindste ikke om Aftenen, og heller